

«Αλλήλων τα βάρη βαστάζετε, και ούτως εκπληρώσατε τον νόμον του Χριστού. Διότι εάν τις νομίζη ότι είναι τι ενώ είναι μηδέν, εαυτὸν εξαπατά. Αλλ' ἕκαστος ας εξετάζη το εαυτοῦ ἔργον, και τότε εις εαυτὸν μόνον θέλει ἔχει το καύχημα και ουχί εις τον ἄλλον· διότι ἕκαστος το εαυτοῦ φορτίον θέλει βαστάσει.» (Γαλάτας, ς':2-5)

Ἡ ἐκκλησία του Θεοῦ χαρακτηρίζεται σαν το σῶμα του Ἰησοῦ Χριστοῦ και σαν οἶκος του Θεοῦ (Εφεσίους, ε':23, Κολοσσαείς, α':18,24, Α' Τιμόθεον, γ':15). Συνεπὼς μέσα στην ἐκκλησία του Θεοῦ συνυπάρχουμε με τα ἐν Χριστῷ ἀδελφία μας και σαν μέλη του σώματος του Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔχουμε μεν διαφορετικὸ ἔργο ἄλλα ἀλληλεξαρτόμαστε και συμπληρώνουμε ο ἕνας τον ἄλλον. Γι' αὐτὸ ὅπως συμβαίνει με το φυσικὸ μας σῶμα που ὅταν ἓνα μέλος του πάσχει τα υπόλοιπα μέλη κινούνται προς βοήθεια ὥστε να θεραπευθεῖ το πάσχων μέλος, το ἴδιο πρέπει να συμβαίνει μεταξύ των μελών του πνευματικοῦ σώματος της ἐκκλησίας.

Βέβαια σύμφωνα με το ἐδάφιο που προηγείται του ἐδαφίου τίτλου του ἀρθρου, που μας συμβουλεύει λέγοντας, 'Ἀδελφοί, και εάν ἄνθρωπος ἀπερισκέπτως πέσῃ εις κανέν ἀμάρτημα, σεις οι πνευματικοὶ διορθόνετε τον τοιούτον με πνεῦμα πραότητος, προσέχων εις σεαυτὸν, μη και συ πειρασθῆς' (Γαλάτας, ς':1), μπορούμε να πούμε ὅτι ἔχει μεγάλη σημασία ο τρόπος που πλησιάζουμε για να βοηθήσουμε ἓναν ἀδελφὸ της ἐκκλησίας μας, που ἔπεσε ἀπερίσκεπτα σε ἓνα ἀμάρτημα. Αὐτοὶ που ἐπωμίζονται αὐτὸ το δύσκολὸ ἔργο πρέπει να ἔχουν υπόψη ὅτι πάνε να σηκώσουν το βάρος του πεσμένου ἀδελφοῦ ὥστε να τον βοηθήσουν να σηκωθεί, τον δε τρόπο τους πρέπει να τον χαρακτηρίζει πνεῦμα πραότητος και ἐπιείκειας και ὄχι οργῆς και αυστηρότητας. Συνεπὼς στόχος των πνευματικῶν ἀδελφῶν εἶναι 'να μη ἐκτραπή το χωλόν, ἀλλὰ μάλλον να θεραπευθῇ' (Εβραίους, ιβ':13).

Γι' αὐτὸ μέσα στην ἐκκλησία του Ἰησοῦ Χριστοῦ δεν καλούμαστε να εἴμαστε παρατηρητὲς της ἀμαρτίας των ἀδελφῶν μας, ἀλλὰ «νοσηλευτὲς» που θα περιθάλπουμε τις πληγές τους. Ἐτσι ὅταν βλέπουμε τον ἀδελφὸ μας να ἔχει πέσει πνευματικὰ και να μην μπορεῖ να σηκωθεί μόνος του, ἐκεῖ εἶναι που πρέπει να ἐνεργήσουμε σαν τον καλὸ Σαμαρεῖτη της σχετικῆς παραβολῆς.

Διαβάζουμε σ' αὐτὴ την παραβολή για ἓνα ἄνθρωπο ο οποίος πῆγαινε ἀπὸ την Ἱερουσαλὴμ στην Ἱεριχὼ και ἔπεσε σε ληστὲς οι οποίοι τον γύμνωσαν, τον καταπλήγωσαν και τον ἄφησαν μισοπεθαμένο. Κατὰ συγκυρία περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖνο τον δρόμο ἓνας ἱερέας, ἀλλὰ ὅταν εἶδε

τον πληγωμένο άνθρωπο, πέρασε από το άλλο μέρος. Παρομοίως και ένας Λευίτης που περνούσε από εκεί και είδε αυτόν τον άνθρωπο, πέρασε και αυτός από το άλλο μέρος. Στη συνέχεια— όμως ένας Σαμαρείτης που περνούσε— από το ίδιο μέρος, τον είδε και τον σπλαχνίστηκε. Τον πλησίασε και έδεσε τις πληγές του, χύνοντας πάνω τους λάδι και κρασί. Μετά τον ανέβασε πάνω στο ζώο του και τον μετέφερε σε ξενοδοχείο, όπου τον επιμελήθηκε. Την επόμενη μέρα πριν φύγει, έδωσε 2 δηνάρια στον ξενοδόχο και του είπε να τον επιμεληθεί και ότι θα δαπανούσε περισσότερο, όταν ξαναερχόταν θα του τα απέδιδε (Λουκάς, ι' :30-35).

Αυτό που λέμε σαν συμπέρασμα αυτής της παραβολής είναι ότι άσχετα— αν αυτός ο άνθρωπος έκανε λάθος που έφευγε από την Ιερουσαλήμ (πόλη ευλογίας) στην— Ιεριχώ (πόλη κατάρας), μιας και δεν μας ανήκει να κρίνουμε την πράξη του καθενός, αυτό που ο Κύριος μας συστήνει είναι να γίνουμε ουσιαστικά πλησίον, περιθάλλοντας— κάθε— πληγωμένο που Αυτός μας φέρνει πλησίον. Δόθηκε μια ευκαιρία στον ιερέα και στον Λευίτη να γίνουν πλησίον περιθάλλοντας τον πληγωμένο άνθρωπο, αλλά δεν τον σπλαχνίστηκαν και απομακρύνθηκαν. Παρότι ήταν θρησκευτικοί λειτουργοί και αυτοί όφειλαν πρώτοι να βοηθήσουν τον πληγωμένο συνάνθρωπό τους, δεν το έπραξαν αλλά αδιαφόρησαν.

Έτσι και εμείς, μπορεί να βλέπουμε πληγωμένους μπροστά μας και ο Κύριος να μας δίνει ευκαιρίες να εφαρμόζουμε τον λόγο Του, όμως το ερώτημα είναι, 'η καρδιά μας θέλει να εφαρμόζει τον λόγο του Θεού;' ή με άλλα λόγια, 'θέλουμε να έχουμε σε προτεραιότητα τα πνευματικά στη ζωή μας και να βοηθάμε στη λύση του προβλήματος του πλησίον μας; Σε μας ανήκει το πώς θα ζήσουμε τον λόγο του Θεού και το κατά πόσο θέλουμε να τον εφαρμόζουμε,— δείχνοντας έμπρακτα ότι σπλαχνιζόμαστε τον πονεμένο, με τα έργα πίστεως που ο Κύριος θέλει να πράττουμε. Το 'λάδι', το 'κρασί' και τα 'δηνάρια' που θα χρησιμοποιήσουμε για την αποκατάσταση του αδελφού ή της αδελφής μας, ή οποιουδήποτε συνανθρώπου που μας φέρνει ο Κύριος, θα μας τα προμηθεύσει ο Πατέρας Θεός.

Βέβαια επειδή το να εκτελέσει κάποιος σωστά το ρόλο του 'καλού Σαμαρείτη', απαιτεί δαπάνη χρόνου, κόπου, χρημάτων και αλλαγή του προγράμματός του, καλό είναι κάθε παιδί του Θεού— προσευχόμενο να λέει μεταξύ των άλλων, 'Κύριε βοήθησε με να γίνομαι ουσιαστικά πλησίον, σ' αυτόν που με φέρνεις ή μου φέρνεις πλησίον'. Να γνωρίζουμε— ότι η απάντηση αυτού του αιτήματος, συμπορεύεται με

την παιδεία του Πατέρα Θεού που επιτρέπει στη ζωή μας, μέσω δοκιμασιών και θλίψεων, ώστε έχοντας εμπειρία της παρηγορίας του Ουράνιου Πατέρα μας, στις δικές μας θλίψεις, να παρηγορούμε και εμείς όσους περνάνε θλίψη (Β' Κορινθίους, α': 4).

Για τον Κύριο μας Ιησού Χριστό είναι γραμμένο: 'Όστις εν ταις ημέραις της σαρκός αυτού, αφού μετά κραυγής δυνατής και δακρύων προσέφερε δεήσεις και ικεσίας προς τον δυνάμενον να σώζη αυτόν εκ του θανάτου, και εισηκούσθη διά την ευλάβειαν αυτού, καίτοι ων Υιός, έμαθε την υπακοήν αφ' όσων έπαθε, και γενόμενος τέλειος, κατεστάθη αίτιος σωτηρίας αιωνίου εις πάντας τους υπακούοντας εις αυτόν, ονομασθείς υπό του Θεού αρχιερέυς κατά την τάξιν Μελχισεδέκ' (Εβραίους, ε': 7-10). Συνεπώς για να μπορέσει ο Κύριος να βαστάξει πάνω στο σταυρό του Γολγοθά, τις αμαρτίες, τις θλίψεις και τις ασθένειές μας, έκανε μεγάλο αγώ να ένθερμων δεήσεων και ικεσιών και υπέμεινε μεγάλο αγώ να παθημάτων. Έτσι και εμείς για να μπορέσουμε να σηκώσουμε 'τα βάρη αλλήλων', είναι απαραίτητο να επικοινωνούμε με τον Τριαδικό Θεό, μέσω της αδιάλειπτης εν Πνεύματι Αγίω προσευχής και να υπομείνουμε τον ανάλογο με την πνευματική μας ηλικία αγώ να παθημάτων.

Επιπλέον είναι σημαντικό να επισημάνουμε με βάση τα αρχικά εδάφια, ότι η αιτιολόγηση 'Διότι εάν τις νομίζει ότι είναι τι ενώ είναι μηδέν, εαυτόν εξαπατά', στην προτροπή,

'Αλλήλων τα βάρη βαστάζετε'

, μας κάνει να συμπεράνουμε ότι αυτός που δεν εκτελεί αυτή την προτροπή, νομίζει ότι είναι 'κάποιος', δηλαδή βρίσκεται σε υπερηφάνεια. Επίσης η αιτιολόγηση,

'διότι έκαστος το εαυτού φορτίον θέλει βαστάσει'

, στην προτροπή,

'έκαστος ας εξετάζη το εαυτού έργον'

, ένα από τα συμπεράσματα που μας βοηθάει να βγάλουμε είναι ότι το 'βάρος' του άλλου που ο Κύριος μας βάζει να βαστάξουμε, αποτελεί ένα μέρος του δικού μας φορτίου ή καλύτερα του προσωπικού μας σταυρού, που ο Κύριος θέλει να σηκώσουμε κάθε μέρα και γι' αυτό θα μας δίνει τη δύναμη να τον σηκώσουμε, έτσι ώστε να μάθουμε την υπακοή και να καυχόμαστε σ' Αυτόν και όχι σε άνθρωπο.

Να μη ξεχνάμε ακόμη ότι όταν Κύριος μας Ιησούς Χριστός θα έρθει στη δόξα Του, με όλους τους αγίους αγγέλους Του, θα καθίσει στον θρόνο Του και το κριτήριο με το οποίο θα κρίνει όλα τα έθνη που θα συναχθούν μπροστά Του, για να κληρονομήσουν την ετοιμασμένη

βασιλεία από καταβολής κόσμου, είναι το αν βάσταξαν ‘τα βάρη’ των αδελφών Του των ελαχίστων. Δηλαδή αν τους έδιναν να φάνε όταν πεινούσαν, τους έδιναν να πιούν όταν διψούσαν, σαν ξένους τους φιλοξένησαν, τους έδιναν ρούχα να ντυθούν, τους επισκέφτηκαν όταν ήταν άρρωστοι ή φυλακισμένοι (Ματθαίος, κε’ :31-46).

Συνοψίζοντας λέμε ότι ο Κύριος δίνει μεγάλη σημασία στην υπηρεσία στον ελάχιστο αδελφό Του, δηλαδή στο σωσμένο παιδί του Θεού, μιας και ο ίδιος ο Κύριος είναι ο πρωτότοκος μεταξύ πολλών αδελφών (Ρωμαίους, η’ :29). Ο Κύριος θα κρίνει με βάση τη δική Του δικαιοσύνη του και όχι με την ανθρωπινή, ‘διότι εκείνο, το οποίον μεταξύ των ανθρώπων είναι υψηλόν, βδέλυγμα είναι ενώ πιον του Θεού’ (Λουκάς, ις’ :15). Ας μεριμνούμε να σηκώ νουμε το βάρος το οποίο βαραίνει τον αδελφό μας, την αδελφή μας ή τον συνάνθρωπό μας, γιατί αυτό μετράει μπροστά στα μάτια του Κυρίου και είναι σαν να το κάνουμε στον ίδιο τον Κύριο. Αμήν!